





Έχομεν πεῖ σέ ὠρισμένα μαθήματα ὅτι τόσο τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα ὅσον καὶ τὸ Ψυχικὸν σῶμα καὶ τὸ κατώτερον Νοητικὸν σῶμα θὰ διαλυθοῦν. Εἶναι τοποχρονικὰ ὄργανα ἐκφράσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας. Τὸ φαινόμενον τοῦ νὰ ἀποσπῶνται ἢ ὑπαρξίς, ἢ Αὐτοεπιγνώσεις ἀπὸ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἢ διαλύσῃ τοῦ τὸ ὀνομάζομεν, θάνατον τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος.

Καὶ εἶχαμεν πεῖ, ὅτι, σ' ἓνα μέρος τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ, συγκεκριμένως εἰς τὸ σύνολον Δημιουργικοῦ, Αἰσθησιακοῦ, Ἀποτυπωτικοῦ ἔκτος τοῦ κινητικοῦ αἰθέρος, εὐρσκομεν τὸ Μόνιμον ἄτομον τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ἀποσύρεται μέσα εἰς τὸ Ψυχικὸν σῶμα, σὰν θὰ ἔλεγα, τὰ ὅσα σοφὰ ποῦ ἐγκλείουν ἐμπειρίες, πράγματα ποῦ ἀποκομίζει μαζύ της ὡς πλήρης μνήμη ἢ προσωπικότης Αὐτοεπιγνώσεως ποῦ ἀπέρχεται, ἀπέρχεται, ἀπὸ τὴν παχυλὴν ὕλην.

Ῥωστε, τίποτε δέν χάνεται, ἀπολύτως τίποτε, ἐκτός τῆς παχυλῆς ὕλης ἢ ὅποια διαλύεται διὰ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ αὐτὴ μέ τὴν νέαν σειρὰν της σέ νέους συνδυασμοὺς τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς.

Ὅταν διαλυθῇ καὶ τὸ Ψυχικὸν σῶμα διδοῖ καὶ αὐτὸ θὰ διαλυθῇ ὅπως καὶ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα, μέ κάποιον πολὺ διαφορετικὸν τρόπον, ὄχι ἀπὸτομην ὀλικὴν διάλυσιν, τὸ φαινόμενον τοῦ θανάτου, ἀλλὰ, θὰ ἔλεγα μ' ἓναν τρόπον ἀλλαγῆς συνθέσεως καὶ τρόπου κραδασμῶν. Καὶ θὰ διαλυθῇ τὸ Ψυχικὸν σῶμα ἀφοῦ ἀποκομίσῃ, θὰ ἔλεγα καὶ πάλιν στὸ Μόνιμον ἄτομον τοῦ Ψυχικοῦ σώματος ὅλες τές ἐμπειρίες τόσο, εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν ὅσον καὶ εἰς τὸν Ψυχικὸν κόσμον, διδοῖ, ἐντός τοῦ Ψυχικοῦ Μονίμου ἀτόμου εὐρίσκεται σὰν πυρῆνας τὸ παχυλὸν ὑλικὸν ἄτομον.

Καὶ τὸ κατώτερον Νοητικὸν σῶμα θὰ διαλυθῇ καὶ διαλύεται καὶ ὅτι ἀποκομίζομεν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν Ὑπερσυνείδητον Αὐτοεπιγνώσιν εἶναι τές ἐμπειρίες μέσα εἰς τὸ ἓνα τριπλοῦν Μόνιμον Ἄτομον.

Ῥωστε νὰ εἴπωμεν ὅτι, ἐνῶ τὰ σώματα, τόσο τὸ παχυλὸν ὑλικὸν ψυχικὸν καὶ κατώτερον Νοητικὸν διαλύονται, τὰ μόνιμα ἄτομα καθαρῆς αἰθερικῆς ὕλης, αἰθερικῆς τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου, αἰθερικῆς τοῦ ψυχικοῦ καὶ αἰθερικῆς τοῦ Νοητικοῦ κόσμου εἶναι αἰώνια; Εἶναι τὸ φθαρτὸν τὸ ὁποῖον ἐνδύεται τὴν ἀφθαρσίαν; Εἶναι τὸ θνητὸν, φαινομενικὰ, φύσει ὅμως ὄχι, τὸ ὁποῖον ἐνδύεται τὴν ἀθανασίαν; ἢ εἶναι ἀθάνατον καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς ἐννοίας τῆς ἀθανασίας;

Ναί.

Ῥωστε τὸ φθαρτὸν τὸ ὁποῖον θὰ ἐνδυθῇ τὴν ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τὸ ὁποῖον θὰ ἐνδυθῇ τὴν ἀθανασίαν εἶναι τὸ Μόνιμον Ἄτομον, καὶ εἰς τὸ Μόνιμον ἄτομον ὑπάρχει τὸ κάθε τι σὰν ἐμπειρία, πῶσις ἢ γνῶσις, ἢ ἀνοδος τῆς προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως καὶ τῆς Ψυχῆς Αὐτοεπιγνώσεως.

Ῥωστε ὁ πραγματικὸς μας ἑαυτὸς δέν εἶναι οὔτε τὸ παχυλὸν ὑλικὸν μας σῶμα, οὔτε τὸ ψυχικὸν μας σῶμα οὔτε τὸ κατώτερον Νοητικὸν σῶμα καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζομεν μετὰ ἀπὸ τὴν μελέτην ποῦ θὰ κάμωμεν ποῦ θὰ δοῦμεν ὅτι δέν εἴμεθα τὸ παχυλὸν μας ὑλικὸν σῶμα, οὔτε καὶ τὰ συναισθηματὰ μας τὰ ὁποῖα διαρκῶς ἀλλάζου, ἀποβάλλομεν καὶ βάζομεν ἄλλα στὴν θέσιν τους, οὔτε καὶ οἱ σκέψεις μας αἰ ὁποῖαι καὶ αὐτές μέσα στὸν Χῶρον καὶ τὸν Χρόνον ἀλλάζου, τές ἀποβάλλομεν γιὰ νὰ τές ἀντικαταστήσωμεν μέ κάτι, πλεον ἐνόδιαφέρον πλεον καινούργιο. Ῥωστέσον, τὸ κάθε τι ὅμως ἀφήνη κάτι στὸ Μόνιμον Ἄτομον.

Κανέναν ἀπὸ τὰ σώματά μας, παχυλὸν ὑλικὸν, Ψυχικὸν ἢ κατώτερον Νοητικὸν δέν εἶναι ὁ ἑαυτὸς μας.

Ἐποροῦμεν ὅμως νὰ ποῦμεν, τὸ Μόνιμον ἄτομον ἑαυτὸν μας;

Ἀσφαλῶς, αὐτὸ τὸ Μόνιμο ἄτομο ποῦ μποροῦμεν νὰ τὸ ποῦμεν καὶ Μόνιμη προσωπικότητα Αὐτοεπιγνώσιν ποῦ περικλείει τὸ πᾶν ποῦ προσφέρει μία ἢ ὅλες οἱ ἐνσάρκῳσεις, ὅπως καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ προσφέρῃ ἢ ψυχὴ Ὑπερσυνείδητος Αὐτοεπιγνώσεως, εἶναι ὁ ἑαυτὸς μας. ἢ Μόνιμη προσωπικότης, ἓνα ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ μας Ψυχῆς Αὐτοεπιγνώσεως, αὐτὸς εἶναι ὁ ἑαυτὸς μας, αὐτὸ ποῦ ἀποκομίζομεν εἶναι τὸ κτῆμα μας, ποῦ θὰ κάμωμεν μαζύ μας, ποῦ θὰ μᾶς ὀντοποιήσῃ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ χαιρώμαστε τὴν



τὴν ΑΠΟΛΥΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΑΥΤΟΕΠΙΓΝΩΣΙΝ κάποτε.

Ὅστε, τὸ πολυτιμὸν μας μέρος, ὁ πραγματικὸς ἑαυτὸς μας, εἶναι τὸ Μόνιμο ἄτομο, παχυλὸ ὕλικὸ, ψυχικὸ, Νοητικὸ ὡς πυρῆνες γύρω ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀκτινοβολεῖ ὁ Νοητὸς κόσμος, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐργάζεται ὁ Οὐράνιος Ἄνθρωπος ἢ Ἰδέα Ἄνθρωπος, ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ σὰν φῶς ποῦ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον λογικῆ, Ἀγάπῃ, Αὐτοεπίγνωσις, ἢ καὶ τὸ ΔΥΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ὡς Παντοδυναμία.

Αὐτὸ τὸ μάθημα ὅπως καὶ τὰ προηγούμενα πρέπει νὰ μελετηθοῦν πολὺ πρὶν νὰ ἀρχίσωμεν νὰ ἐργαζόμεθα ἐπάνω εἰς τὸν ἑαυτὸν μας Μόνιμο Ἄτομο, αὐτὸ ποῦ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν Ἀτομικότητα.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙῳ πάντοτε".

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Ἐρώτησις: Στὸ Μόνιμον ἄτομον εἶναι συγκεντρωμένες ὅλες οἱ ἐμπειρίες μας σ' ὅλες τὰς ἐνσαρκώσεις;

Διδάσκαλος: Ἄν ποῦμεν ὅτι τὸ Μόνιμον ἄτομον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς καθόδου μέχρι τῆς ἀνόδου τῆς εἰσόδου εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ εἶναι ἕνα χρυσοῦν βιβλίον, κάθε μιὰ ἐνσαρκωσις εἶναι μιὰ σελίς. Ἐνα βιβλίον, πολλές σελίδες. Μερικὲς κακογραμμμένες, μερικὲς καλογραμμμένες. Οἱ πρῶτες ἂν συγκριθοῦν μὲ τὰς ἐπόμενες θὰ διαφέρουν. Ὅταν τελειώσῃ τὸ βιβλίον αὐτὸ, ὁ γῦρος τῶν ἐνσαρκώσεων, ἔπεται ἄλλη καθόδος, δεύτερος τόμος καὶ τρίτος τόμος βιβλίου. Ὅλες οἱ ἐμπειρίες τοῦ βιβλίου χρησιμεύουν διὰ νὰ ἀρχίσῃ τοῦ ἐπομένου βιβλίου ἢ πρῶτη σελίς. Γνωρίζοντας αὐτὰ καὶ μελετῶντας τοὺς ἀνθρώπους θὰ μπορῆτε νὰ ἀντιληφθῆτε σὲ ποιὰν σελίδα τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς των γράφουν, εὐρίσκονται, καὶ σὲ ποῖον τόμον.

Ἐρώτησις: Γνωρίζομεν ὅτι, μὲ τὸν θάνατον τοῦ ὕλικου σώματος, μένει τὸ Ψυχικὸν σῶμα. Εἰς τὴν ἐπανεναρκοῦσιν τῆς προσωπικότητος, τὸ ψυχικὸν σῶμα τῆς προηγούμενης προσωπικότητος πεθαίνει ἢ ἀλλάζει μορφήν;

Διδάσκαλος: Προτοῦ γίνει μιὰ νέα ἐνσαρκωσις καὶ προσέξετε στὸ σημεῖον αὐτὸ, διότι πολλοί, μελετητὰ τοῦ παρελθόντος ἔχουν κάμει φοβερά λάθη. Ἐξ ἐμπειρίας ὅμως τῶν εἰλικρινῶν ἐρευνητῶν τῆς ἀληθείας καὶ ὅλοι γνωρίζουν σὰν γεγονός αὐτὸ, ὡς λέγω ὅτι, πεθαίνῃ τὸ παχυλὸν ὕλικὸν σῶμα σὲ μιὰν ἐνσαρκωσιν, ἀφοῦ καταγράφεται τὸ κάθε τι ἀπὸ τὴν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν εἰς τὸ Μόνιμον ἄτομον καὶ εἰσέρχεται μέσα εἰς τὸ Ψυχικὸν σῶμα καὶ τὸ Ψυχικὸν ἄτομον. Θὰ πάρῃ τὰς ἐμπειρίας ἢ προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσις καὶ Μόνιμη προσωπικότητος ἐντὸς αὐτῆς, ἕως τοὺς ψυχικοὺς κόσμους εἰς διάφορα ὑποπέδια ἢ πεδία καὶ μετὰ θὰ ἐπέλθῃ ὁ δεύτερος θάνατος ποῦ ὁ Πολὺ Ἠγαπημένος ἀναφέρει. Εἶχα πεῖ εἰς τὸ μάθημα ὅτι ὁ δεύτερος θάνατος δὲν ὁμοιάζει μὲ τὸν πρῶτον, διὰ τοῦτο ἐνός παχυλοῦ ὕλικου σώματος ἀλλὰ, ἀλλαγὴν τοῦ Ψυχικοῦ σώματος εἰς τὴν σύνθεσιν του. Γίνεται καλλίτερον, φωτεινότερον, ὡραιότερον, ἐλαφρότερον καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν μεταφέρεται ἀπὸ τὸ ἕνα ὑποπέδιον ἢ πεδίου τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου εἰς τὸ ἄλλον, δηλαδή ἀπὸ τὴν μιὰν κόλασιν σὲ ἐλαφροτέραν ἢ καὶ σὲ παραδείσους. Ὅσπου θὰ φθάσῃ μιὰ ἐποχὴ ποῦ θὰ μικράνῃ τὸ Ψυχικὸ σῶμα εἰς τὸ ἀνάστημά τοῦ Ἰονίζου Ψυχικοῦ Ἄτομου ποῦ πλέον ἀφοῦ εἴμεθα πέραν χρόνου καὶ χώρου, εἶναι τόσο μικρὸν ὅσον καὶ τὸ παχυλὸν ὕλικὸν ἄτομον, ἀλλὰ τόσο μεγάλον ὅσον καὶ τὸ σύμπαν; Δύσκολον νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε αὐτὸ. Καὶ θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Νοητικὸν σῶμα νὰ ζῆσῃ ἐκεῖ, δικὰς του πάλιν ἐμπειρίας. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῆ καὶ μὲ τὸ Νοητικὸ σῶμα κατώτερον. Εἴμεθα στὰ σώματα μορφῶν. Ὅταν θὰ διαλυθῇ καὶ τὸ κατώτερον Νοητικὸ σῶμα καὶ θὰ ἀποτυπώσῃ στὸ Μόνιμο Νοητικὸ ἄτομο ὅτι ἔχει νὰ ἀποτυπώσῃ τότε, ἅμα συσσωρευθοῦν τὰ πάντα μέσα στὸ κεντρικὸν Νοητικὸν Μόνιμο ἄτομο, ἔχομεν Νοητικὸν ἄτομον, εἴμεθα ἀκόμα εἰς τοὺς τοποχρονικοὺς κόσμους τῶν μορφῶν, τότε, οἱ Κύριοι τῆς Εἰμαρμένης ἀπὸ τὴν ποιότητα ἐντὸς τοῦ Μόνιμου αὐτοῦ Ἄτομου θὰ κτίσουν εἰς τὴν ἐπομένην ἐνσαρκωσιν τὸ ἀνόλον Νοητικόν, Ψυχικόν, καὶ ὕλικὸν σῶμα τοῦ Ἀνθρώπου, καὶ ἔτσι, ἔχομεν μιὰν νέαν ἐνσαρκωσιν.

Ὅταν μὲ τὰς πολλές, πολλές ἐνσαρκώσεις ἐπέλθῃ ἡ λεγομένη ἀπολύτρωσις, τότε δὲν εἶναι θάνατος τὸ νὰ ἀφήσῃ τοὺς παχυλοὺς ὕλικους κόσμους τῶν ἐντυπώσεων ἢ



ψυχή Δύτοεπίγνωσις πλέον καί νά εισέλθῃ εἰς τήν λεγομένην ἀπολύτρωσιν Μακαριότητα. Δέν εἶναι ἀνάγκη νά διαλύσῃ κανένα σῶμα, θά εισέλθῃ μέσα εἰς τόν Νοητόν ἄτομον - δέν ἔχομεν μιλήσει ἀκόμα γιά τήν φύσιν ἐκείνην τοῦ Νοητικοῦ ἀτόμου τρισυπόστατου πού θά μεταμορφωθῇ σέ Νοητόν ἄτομον, καί τότε θά εισέλθῃ εἰς τήν ἀπολύτρωσιν, θά εισέλθῃ εἰς τήν ἡρεμίαν Μακαριότητα καί ὅταν θά κατέλθῃ, ἀρχίζει ἕτερον τόμον. Ἄλλ- λά αὐτό θά γίνῃ μετά πού θά ζήσῃ ἀρκετές δεκάδες, ἑκατοντάδες ἢ καί χιλιάδες ἑνσαρ- κώσεις, ἐξαρτᾶται.

Κάθε βιβλίον πού καταγράφει ἄνθρωπος δέν ἔχει τό ἕνα μέ τό ἄλλο τέσ ἴδιες σελίδες, τόν ἴδιον ἀριθμόν σελίδων.

Ἡ ἄλλη κατάστασις πού εἶχα ἀναφέρει τοῦ νά εισέλθῃ στήν ἀπολύτρωσιν ὁμοιά- ζει μέ τήν εἴσοδον ἑνός μεταξοσκώληκος μέσα εἰς τό κουκούλλι του; δέν εἶναι θάνατος ἢ μετατροπή τοῦ σκώληκος σέ Ψυχή, εἶναι; εἶναι μεταμόρφωσις. Ἄν τήν μεταμόρφωσιν αὐτήν θέλετε νά τήν πῆτε θάνατον μπορεῖτε νά τήν πῆτε. Ἄλλά, δέν εἶναι ὁ θάνατος τοῦ ὕλικου σώματος.

Θά μιλήσωμεν πιά πολλά σ' ἐπόμενα μαθήματα.

Ἐρώτησις: Εἰς τήν γεννικωτέραν ἀνάλυσιν δέν ὑπάρχει θάνατος ἀλλά ἀλλαγῆ.

Διδάσκαλος: Ὀλική ἢ μερική καί ἡ διαφορά εἰς τόν τρόπον αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς.

Ἐρώτησις: Χρονικῶς πόσον καιρός περνᾷ ἀπό τοῦ θανάτου μέχρι διαλύσεως καί τοῦ Ψυ- χικοῦ;

Διδάσκαλος: Τό νά ἀπαντήσῃ ἕνας μαθητής σιά γραπτά πού ἔχει νά δώσῃ ἐξαρτᾶται ἀπό τήν τάξιν πού εἶναι, τόν μαθητήν καί τήν σοβαρότητα τοῦ διαγωνισμοῦ του. Ποτέ δύο ἄνθρωποι δέν ἔχουν ζήσει τήν ἴδιαν χρονικήν περίοδον, οὔτε στόν ὕλικόν κόσμον οὔτε στόν Ψυχικόν οὔτε στόν Νοητικόν.

Ἡ Ζωή εἰς τόν Ψυχικόν κόσμον εἶναι χρονικῶς μακρυτέρα ἄν ὁ ἄνθρωπος ἔχει νά κατακαύσῃ ἐκεῖ περισσότερα μέχρις ὅτου συνέλθῃ, ἀφομοιώσῃ τέσ ἐμπειρίες του. Μπορεῖ νά εἶναι καί μερικές στιγμές, ἢ μερικά χρόνια ἔχι αἰῶνας.

Ἐρώτησις: Σέ κάθ' ἐνσάρκωσιν ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται καλύτερος;

Διδάσκαλος: Ὅπωςδήποτε ἔρχεται καλύτερος. Μπορεῖ νά ἔλθῃ σέ χειρότερες καταστάσεις ὅσον ἀφορᾷ τήν ἀποπληρωμήν, ἀλλά καλύτερος θά ἔλθῃ εἰς τό νά ἀντιμετωπίσῃ τέσ κατα- στάσεις καί νά ὠφεληθῇ ἀπό τέσ καταστάσεις αὐτές. Ἐγίνα ἀντιληπτός.

Ἐρώτησις: Πότε μποροῦμεν νά πούμεν μιά αὐτοεπίγνωσις εἶναι γιά πρώτην φοράν ἑνσαρ- κωμένη στόν παχυλόν ὕλικόν κόσμον.

Διδάσκαλος: Τουλάχιστον πάνω στόν πλανήτην ὅπως εἶναι σήμερα καμμία δέν εἶναι στήν πρώτην τῆς ἐνσάρκωσιν. Ὁ Πλανήτης εἶναι τάξις ἑνός σχολείου πού δέν εἶναι οὔτε νη- πιαγωγεῖον οὔτε Δημοτικόν. Δέν θά βρῆτε πρώτην κάθοδον εἰς τόν Πλανήτην αὐτόν. Διαρκῶς κατέρχονται καί ἀνέρχονται, δέν θά τοποθετήσῃς ἕναν τοῦ νηπιαγωγείου μέσα σέ τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου. Τό Δημοτικόν σχολεῖον εἶναι αὐτούς πού ἔχουν πε- ρράσει τό νηπιαγωγεῖον καί πρέπει νά προχωρήσουν. Ἐπομένως οἱ νεαρές ψυχές θά ζήσουν σέ ψυχικά μέρη καί μετά θά κατέλθουν εἰς τόν παχυλόν ὕλικόν σῶμα, μετά θά ἐνδυσθῶν κατά τήν Παλαιάν Διαθήκην χιτῶνας δερμάτινους. Ὅταν μία θεία Κονάς θέλει μερικές τῆς προεκτάσεις νέες νά ἐκτοξεύσῃ, διότι ἀσφαλῶς δέν εἶναι ἡ πρώτη τῆς κάθοδος ἔχει καθόδους καί ἀνόδους, αὐτές θά τέσ τοποθετήσῃ σέ ψυχικά μέρη νηπιαγωγεῖα νά πάρουν διάφορες ἄλλες ἐμπειρίες πού δέν εἶναι ἐπιτρεπτόν εἰς τό παρόν μάθημα νά ἀναφέρω- μεν. - Ὡς ἐρευνηταί τῆς ἀληθείας ἀδρατοί βοηθοί θάα μπορῆτε νά γνωρίσετε τούς τό- πους αὐτούς κάποτε -, καί μετά θά ἐνσαρκωθῶν διὰ πρώτην φοράν.

Ἄσπε ἡ πρώτη ἐνσάρκωσις στόν ὕλικόν κόσμον προϋποθέτει ἐμπειρίες σέ ἄλλες καταστάσεις.

Θά ὁμιλήσωμεν στό μέλλον.

"Στώμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΑ πάντοτε".